

יזכור

אליאן גזית ז"ל

נהרגה ביום כ"ט בשבט תש"מ (16.02.1980)

אליאן, בת מריאטה ויהודה, נולדה בתל אביב ביי"א בתשרי תשי"ט (25.09.1958). היא גדלה בשכונת רמת אביב כאחות בכורה לדפנה, למדה בבית ספר יסודי "ניצנים" ובתיכון "אליאנס". בכיתה י' הצטרפה לתנועת הנוער העובד והלומד, ובמסגרת התנועה הצטרפה לגרעין נח"ל לקיבוץ כיסופים בנגב. עוד לפני הגיוס עבדה בבית הילדים בקיבוץ.

אליאן שירתה שירות צבאי מלא בנח"ל, שהיה אז השירות הקרבי ביותר האפשרי לבנות. חלק מהשירות עבר עליה בקיבוץ כיסופים וחלקו במחנות בבקעת הירדן. כל מהלך השירות היא עבדה עם נוער ועם ילדים, אהבה מאוד עבודה זו והתחבבה מאוד על חניכיה.

בסיום השירות החלה אליאן ללמוד באוניברסיטת תל אביב ספרות אנגלית וב.א. כללי. השקיעה הרבה בלימודים, אך גם עבדה במשמרות כמארכת במלון "שרתון", עבודה בה הצטיינה והייתה מועמדת לקידום. אליאן הייתה ספורטאית מצטיינת. היא אהבה לקרוא ספרות ושירה ישראלית צעירה, אהבה מאוד אמנות, קולנוע ותיאטרון, ונהגה לטייל ולבלות עם קבוצה מגובשת של חברי ילדות.

בשבת, כ"ט בשבט תש"מ (16.02.1980), יצאה אליאן ברכב צבאי לביקור וקניות בעזה. יום לפני כן היא הגיעה לקיבוץ כיסופים, אחרי שיצאה לחופשת סימסטר ולחופשה מהעבודה, ובשבת יצאה לנסיעה עם חברתה אורית לנגי, חבר הקיבוץ ראובן פוייר, הנהג אסף צח ולידו אימו מרים, שהיו משפחתה המאמצת מהקיבוץ. בצהריים הגיע הרכב דרך סימטה צרה לככר פלסטין במרכז עזה. בעת שהנהג חיפש חנייה זרק ערבי רימון לארגז הרכב, וכל יושביו נפגעו בפיצוץ. אליאן מתה מפציעה בדרך לבית חולים, וראובן מת על שולחן הניתוחים. אליאן הייתה בת 21 שנים וחצי במוותה. הותירה הורים ואחות. הובאה למנוחות בבית העלמין בקרית שאול, תל אביב. על מצבתה נכתב: "ולפתע מאתנו נלקחת / ובלבותינו תהום הותרת / את פרח עלומיך שנכרת / נחייך בקרבנו לעד".

אחרי מותה של אליאן הגיעו לבית הוריה בדואר הציונים המרשימים ממבחני הסימסטר שעברה באוניברסיטה.

שמה של אליאן חרוט בקיר בית ספר אליאנס ברמת אביב, שם מתקיים טקס זכרון שנתי לנופלים. ביום השלושים למותה של אליאן כתב אביה: "את אליאן הנך התגלמות של בת טובה להוריה, למשפחתה, לארצה. חדות העשייה, הסדר, החריצות והיושר, ההגינות, החוש האסתטי המפותח, נועם הליכותיך ויחסך החמים והחייכני לזולת הם המאפיינים אותך. מדבר אנוכי אלייך בלשון ההווה. נבצר ממני להשלים עם הסתלקותך. האמנם הלכת ולא תשובי עוד אלינו? דמותך, מראך וזכרך, אליאן, לבטח לא ימוגו. הם אתנו, עמוק בתוכנו וישארו עמנו כל עוד נשמה באפנו."